

Kronika

Włodzimierz Odojewski nie żyje

W wieku 86 lat zmarł **Włodzimierz Odojewski** – pisarz, autor scenariuszy scenicznych i słuchowisk radiowych, przedstawiciel tzw. pokolenia Współczesności.

Odojewski w latach 1949-1951 pracował w redakcji „Gazety Poznańskiej”. Od 1956 roku do 1959 roku był zastępcą redaktora naczelnego poznańskiego pisma społeczno-kulturalnego Dziennik Zachodni. Od 1960 roku mieszkał w Warszawie, od 1968 pracował jako kierownik Studia Współczesnego Teatru Polskiego Radia. Z powodów politycznych pozbawiono go pracy. Od 1969 przebywał za granicą. Zamieszkał w Monachium i od 1984 był kierownikiem literackim rozgłośni Wolna Europa. Pełnił funkcję przewodniczącego Rady Fundacji Sienkiewiczowskiej.

Foto: www.instytytksiazki.pl

Włodzimierz Odojewski

Znany z powieści: „Wyspa ocalenia” (prezentowana w poznańskiej rozgłośni PR 1951, wydana 1964), „Miejsce nawiedzone” (1959), „Czas odwrócony” (1965), „Zasypie wszystko, zawieje” (druk fragmentów w prasie krajowej 1967-1968; całość: tom 1-3, Paryż 1973), „Oksana” (1999), zbiory opowiadań, m.in. „Upadek Tobiasza” (1955), „Zmierch świata” (1962), „Zabezpieczanie śladów” (Paryż 1984; o Polakach w łagrach radzieckich), „Zapomniane, nieuśmierzone...” (Berlin Zachodni 1987), „Jedźmy, wracajmy” (1993; o Polakach na emigracji), „Bez tchu” (2002), powieści dla młodzieży, wybory sztuk jednoaktowych „Punkt zwrotny” (1964), „Pomyłki” (1965).

Był m.in. laureatem nagród Fundacji Kościeliskich w Genewie, Związku Pisarzy Polskich na Obczyźnie, Fundacji Alfreda Jurzykowskiego, paryskiej „Kultury”, Ministerstwa Kultury i Sztuki, polskiego PEN-Clubu.

Jubileusz Lecha Konopińskiego

Po wybuchu II wojny światowej został wraz z rodzicami i bratem wysiedlony do Warszawy, gdzie przebywał i uczył się na tajnych kompletach do 1944. W trakcie powstania warszawskiego (podczas którego zginął ojciec) wywieziono go z matką i bratem na roboty przymusowe do Niemiec. Po zakończeniu wojny powrócił do Poznania i kontynuował naukę.

Doktoryzował się na Uniwersytecie Łódzkim, uzyskując stopień doktora nauk ekonomicznych.

Pracował jako asystent Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu (1955-1957), będąc jednocześnie współpracownikiem „Głosu Wielkopolskiego” (od 1956). W latach 1958-60 był sekretarzem redakcji tygodnika satyrycznego „Kaktus”, a po jego likwidacji – w latach 1960-1965 – został publicystą rolnym „Gazety Poznańskiej”. Za pracę dziennikarską otrzymywał różne nagrody, m.in. w 1962 r. – III nagrodę Wielkopolskiego Festiwalu Kultury za publicystykę. W tymże roku został członkiem Związku Literatów Polskich i Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich. W 1991 roku wydawał i redagował dwutygodnik satyryczny „Pyra”, a od 1991 – czasopismo „Filatelista Polski”. Od 2010 jest naczelnym redaktorem magazynu kulturalnego „Warta”.

Ogółem wydał ponad 60 książek oraz książeczek dla dzieci w ogólnym nakładzie 4,5 miliona egzemplarzy; Napisał ok. 600 tekstów piosenek dla czołowych polskich wokalistów (m.in. Anna Jantar, Krzysztof Krawczyk, Eleni, Piotr Kuźniak, Jerzy Grunwald, Danuta Mizgalska, Wiesława Orlewicz i inni), a także ponad 50 piosenek dla regionalnych kapel: „Zza Winkła”, „Plewiszczoki”, „Junki z Buku” i „Mechaniczna Pyra” (głównie w gwarze wielkopolskiej).

Lech Konopiński zajmował się często eseistyką literacką. Współpracował z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, przygotowując „Dzieje śmiechu w prasie wielkopolskiej do 1945 roku” (w III tomie pracy zbiorowej pod redakcją prof. Marcelego Kosmana), uczestniczył w międzynarodowych konferencjach naukowych Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, wygłaszając referaty na temat związków z Wielkopolską naszych wieszczów – Adama Mickiewicza, Juliusza Słowackiego i Zygmunta Krasińskiego (prace publikowane w wydawnictwach Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk).

Od 1964 był Konopiński członkiem Związku Polskich Autorów i Kompozytorów ZAKR, kilkakrotnym członkiem jego władz naczelnych i przewodniczącym Oddziału Poznańskiego w latach 1978-1986. W tym okresie wspólnie z dyrektorem MGOK w Kostrzynie Wielkopolskim stworzył i współorganizował 30 „Biesiad Humorystów”. W imprezach tych uczestniczyła cała czołówka autorów i artystów polskiej estrady.

Foto: Andrzej Dębkowski

Lech Konopiński

W Związku Literatów Polskich pełnił różne funkcje: był członkiem Głównego Sądu Koleżeńckiego, wiceprzewodniczącym Zarządu Oddziału, przewodniczącym, a także członkiem Komisji

Rewizyjnej. Przez kilkadziesiąt lat był członkiem Komisji Kwalifikacyjnej przy Zarządzie Głównym ZLP.

Był współorganizatorem Światowej Wystawy Filatelistycznej POLSKA'73 w Poznaniu, zgłosił wiele projektów znaczków pocztowych, związanych z Wielkopolską (kilka zrealizowanych), pełnił funkcje sędziego klasy międzynarodowej na wystawach krajowych i międzynarodowych. Uczestniczył w kilku Światowych Wystawach Filatelistycznych, eksponując – jako prezes Klubu Polarników – kolekcję „Arktyka i Antarktyka”. Jako długoletni członek Association des Journalistes Philateliques, współpracuje z niemieckimi wydawcami: Schwaneberger Verlag (Katalogi Michel i miesięcznik Michel Rundschau) oraz Leuchtturm Verlag (wydawca m.in. albumu do polskich znaczków).

Przełożył na język polski książki niemieckich autorów klasycznych bajek dziecięcych – Wilhelma Buscha i Heinricha Hoffmanna (bohaterowie tych opowieści znaleźli się na znaczkach pocztowych RFN).

Książki Lecha Konopińskiego przekładane były na języki obce, zwłaszcza – na niemiecki, rosyjski, japoński i wietnamski. Waldemar Zamlewski przełożył na język niemiecki około 800 jego aforyzmów w tomie „Myśli – Gedanken”.

Wspólnie z Włodzimierzem Scisłowskim i Januszem Przybyszem („Dyrektor też człowiek”), a także samodzielnie napisał kilka sztuk teatralnych, głównie dla dzieci. Jedną z nich – „Tajemnicze znaki” – wystawiana była w kieleckim Teatrze Aktora i Lalki, inne wystawiał poznański Dom Kultury – Zamek. „Miasteczko Bajeczek” z udziałem m.in. Mieczysława Czechowicza – nagrana została na kasety w ZPR Rekords. „Książę Lech i druhów trzech” (o korzeniach ojczyzny) – w wykonaniu czołówki polskich aktorów wydano na płycie Tonpress – KAW, na innych płytach utwory Konopińskiego dla dzieci recytowali m.in. Anna Seniuk i Wiktor Zborowski. Wiersze dla najmłodszych znalazły się też w podręcznikach szkolnych.

Lech Konopiński otrzymał wiele nagród literackich, m.in. Złotą Księgę 1971 za „Rajskie jabłuszka” w plebiscycie czytelniczym „Wybieramy najpopularniejszą książkę pisarza środowiska poznańskiego”, a także nagrody MKiS – głównie za teksty piosenek. Otrzymał też – Złoty Krzyż Zasługi (1977), Odznakę Honorową m. Poznania (1979), odznakę honorową „Za Zasługi w Rozwoju Województwa Poznańskiego” (1980), brązową odznakę „Za Zasługi dla Polskiej Filatelistyki” (1980) odznakę „Zasłużony Działacz Kultury” (1982), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1985), Order Uśmiechu (2003), srebrny medal „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis” (2010) i wiele innych.

Niezależnie od działalności pisarskiej – Lech Konopiński pełnił różne funkcje społeczne: był m.in. przez trzy kadencje członkiem Rady Programowej Telewizji Poznańskiej oraz członkiem Zarządu Towarzystwa Miłośników Miasta Poznania.

W kwietniu 2004 roku otrzymał Order Uśmiechu. W 2009 roku, podczas Warszawskiej Jesieni Poetyckiej, wręczono mu nadany przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego Srebrny Medal Zasłużony Kulturze Gloria Artis.

